

РЕШЕНИЕ

№ 580

гр. Бургас, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева
Членове: Таня Т. Русева Маркова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20212100501404 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод въззивната жалба на процесуалния представител на В. В. В. от гр. *** – ищец по гр.д. № 480 /2021год. по описа на Бургаския районен съд против решение № 260846/10.06.2021 год. в частта ,с която е отхвърлен иска на въззивника против „Диана транс 64“ЕООД за разликата от 5000 лв. до претендираното обезщетение от 17 000 лв. –представляващи обезщетение по чл. 200 от КТ за неимуществени вреди ,причинени на ищеца от трудова злополука на 03.06.2020 г.,както и акцесорния иск за законната лихва върху тази разлика от деня на трудовата злополука до окончателното изплащане на вземането и е осъден ищецът да заплати на ответника сумата 1129,41 лв. – разноски по делото по чл. 78 ал. 3 ГПК.

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за незаконосъобразно ,неправилно и необосновано.

Сочи се на първо място ,че въпреки правилно установената фактическа обстановка ,първоинстанционният съд е допуснал неправилни

съпоставки на хронологията на възникналите факти и обстоятелства ,свързани с трудовата злополука и настъпилите увреждания на ищеца .Погрешно е описана хронологията на възникналите и следващите едно след друго обстоятелства ,в резултат на което са направени погрешни изводи .Така погрешно съдът е дал вяра на показанията на свид. Х.И. – *** на управителя на ответното дружество ,който е аявил ,че пострадалият е карал камион дни след трудовата злополука ,тъй като на практика с поставена“имобилизация с ортеза „ на левия глезен на пострадалия ищец е било невъзможно да управлява камион ,както е и невъзможно в същото физическо състояние да се качва ,слиза и да обслужва тежкотоварния камион .Още повече ,че свид. И. не е посочил индивидуализиращи данни на камионите ,които според него е шофирал ищецът..Съдът е оставил без коментар твърденията на процесуалния представител на ищеца ,че тези показания са неистински и е поискано сигнализиране на прокуратурата .В противоречие с чл. 172 от ГПК съдът е дал пълна вяра на показанията на този свидетел ,който е заинтересован от изхода на делото ,а и показанията му са неистински.

Превратно са коментирани и показанията на свид.Стоянова относно момента ,в който пострадалият ищец се е преместил да живее в дома на бившата си съпруга и обща дъщеря .Налице е разминаване и несъответствие в посочените дати в хронологията на това кога е бил моментът на поставяне на гипсовата имобилизация на ищеца –така на стр. 3 съдът е възприел ,че поставянето станало на 22.06.2020 г.,а на стр. 4 е посочил ,че имобилизацията с ортеза е заменена с гипсова на 10.06.2020 г.

Оспорва се изводът на съда ,че протоколът за трудова злополука от 18.06.2018 г. имал характер на частен документ ,който няма обвързваща доказателствена сила,като се излагат съображения в тази насока.

Счита се ,че е определен несправедлив размер на обезщетението ,като необосновано прекомерно е занижил присъденото такова ,което се явява несъответстващо на получените травматични увреждания.Получените от въззивника увреждания са тежки – за което свидетелства и заключението на медицинската експертиза .Съпроводени са с интензивни болки и страдания и ограничения в движението на крака повече от 30 дни.От доказателствата става ясно ,че той е бил в неработоспособност общо 138 дни –близо пет

месеца. Възстановителният период е бил твърде дълъг ,надвишаващ значително обичайния .През този период ищецът е бил лишен от възможността да работи и получава възнаграждение и да се издържа ,затова се е намирал и в затруднено финансово състояние .Болките и страданията продължават и до настоящия момент ,към който въззивникът не е напълно възстановен

Моли се за отмяна на решението и постановяване на ново ,с което исковите претенции да бъдат уважени изцяло ,заедно с присъждане на разносните пред двете инстанции.Моли се за изготвяне на комплексна медицинска експертиза ,която да установи вида и характера на уврежданията на ищеца ,както и периода на възстановяване .Представят се и писмени доказателства –експертно решение на ТЕЛК,болничен листи от ДКЦ“Бургасмед“ЕООД

Въззивната жалба е допустима,подадена от процесуално легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт .

Въззиваемията ответник не е депозирал писмен отговор по чл. 263 от ГПК на въззивната жалба на ищеца.Той само ,чрез процесуалния си представител , е подал въззивна жалба против същото решение в частта ,с която са уважени исковите претенции.Счита решението в тази част за неправилно и необосновано.Навеждат се доводи ,че въз основана на анализа на приложените доказателства съдът неправилно е достигнал до извод ,че ищецът не е проявил груба неблежност при извършваната от него дейност ,като разширително е разтълкувал вмененото му в длъжностната характеристика задължение „превоз на товари и проверка на техническото състояние на превозното средство „.Приел е,че наместването на гумените подложки за торене на тръби представлява част от горните характеристики.Излагат се подробни съображения в защита на тезата ,че това не е вменено като длъжностно задължение на длъжността „шофьор“ и поради това не е провеждан инструктаж във връзка с тази дейност по товарене ,укрепване и разтоварване на тръбите ,тъй като шофьорът няма необходимите знания и умения да извършва такива дейности .В случая ищецът е пренебрегнал лимитивността на изброените в длъжностната му

характеристика дейности и е допринесъл за увреждането си ,като е допуснал груба небрежност и самонадеяност,че ще се справи с извършването на специфични работи ,за които не притежава необходимата квалификация .

Освен това се твърди ,че полученото увреждане на левия крак на В. на 03.06.20 г. е „разтягане и навяхване на ставните връзки на глезен „-каквата диагноза му е била поставена непосредствено след инцидента .Последващото счупване ,констатирано на по-късен етап ,не е в причинно-следствена връзка от падането на камиона , а е заради това ,че пострадалият е продължил да кара камиона и сам се е поставил в положение да се стигне по това счупване .Той е продължил да кара камион повече от 10 дни при наличието на разтягане на ставните връзки /една на 22.06.2020 г. се установява счупване на вътрешния малеол на ляв глезен ,което не е следствие падането от камиона /.

Моли се за отмяна на решението и отхвърляне изцяло на исквете .

В отговор на въззивната жалба на ответника ищецът счита ,че посочените в нея доводи са неверни и неправилни ,използваните термини като „елементарна съобразителност и др. са несъотнесими към конкретния казус.Неправилно се сочи ,че в длъжностната характеристика на шофьора не фигурирало „наместване на подложки за бъдещ товар“ и „изследване на подложки“.Безспорно е ,че на В. не са провеждани нито първоначален ,нито периодичен инструктаж-това е констатирано и с протокол на ТП на НОИ-Бургас от 09.09.2020 г.Пострадалият ищец няма вина за настъпването на трудовата злополука и не е проявил груба небрежност ,както се твърди от ответника.Що се касае до твърдението ,че ищецът е продължил да шофира повече от 10 дни след злополуката ,за да се стигне до счупване ,то се счита ,че категорични доказателства в подкрепа на това не са представени – твърденията са единствено на свид. Х.И. ,които са неверни .На практика с поставена „имобилизация ортеза“ на левия глезен за пострадалия не е било възможно да управлява камион .Нещо повече – вещото лице по СМЕ е охарактеризирало две фрактури ,всяка от които сама по себе си поставя В. в неработоспособност повече от 2-3 месеца .

Моли се за отхвърляне на въззивната жалба на ответника и потвърждаване на решението в атакуваната от него част .

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди

съображенията на страните ,Бургаският окръжен съд прие за установено следното :

Предявени са искове с правно основание чл. 20 КТ и чл. 86 ЗЗД

По делото е безспорно установено, че към датата на инцидента страните по спора са били в трудово правоотношение, като ищецът е заемал длъжността "шофьор ,тежкотоварен автомобил -12 и повече тона „,с място на работа – гр.Бургас,със задължения ,утвърдени в представената длъжностна характеристика ,като със заповед от 14.08.2020 г. трудовото правоотношение е било прекратено.

Установено е по делото също ,че на 03.06.2020 г. на площадката за товарене на тръби за газопровод ищецът е извършвал подготовка – наместване на гумени подложки за газовите тръби ,които е трябвало да му се натоварят ,качен на ремаркетото на управлявания от него влекач ,марка „ДАФ“,с рег. № А 3167 МС и около 8,30 часа паднал от ремаркетото и наранил левия си глезен/вж. приложения протокол за трудова злополука от 09.09.2020 г. /.Около 17,30 часа посетил спешния кабинет на МБАЛ“Бургасмед“ ЕООД в ж.к.“Меден рудник „,където му е направен рентген,а в листа за преглед на пациента е поставена диагноза :“навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена МКБ S 93.4

Представен е лист за преглед на пациент от 03.06.2020 г. ,от който е видно ,че в 18,45 часа на същата дата е извършен преглед от д-р Хюсеин Ал Али,направено е рентгеноложко изследване и е установено навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена .С амбулаторен лист от 10.06.2020 година е поставена същата диагноза :“ навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена“,като е посочено ,че първоначално поставената имобилизация с ортеза се сменя с гипсова .При преглед на 22.06.2020 г. е поставена водеша диагноза „счупване на вътрешния /медиален /малеолус ,закрито „В амбулаторен лист от 23.07.2020 г. е поставена диагноза „последници от други счупвания на долен крайник“ с придружаваща диагноза „ счупване на вътрешния /медиален /малеолус ,закрито“.В съдебно-медицинското удостоверение от 23.07.2020 г. д-р Парасков е установил счупване на вътрешния малеол наляв голям пищял с разтягане и навяхване на ставните връзки.Посочено е ,че най-вероятния механизъм за получаване на травмата е рязко огъване на стъпалото встрани и е причинено трайно

затруднение на движението на левия крак за срок около 2-3 месеца при обичаен ход на оздравителния процес.Приложените са по делото и решение на ЛКК и ТЕЛК.

От заключението на назначената по делото съдебно-медицинска експертиза се установява ,че вещото лице е констатирано ,че пострадалото лице В. е получил фисура на вътрешния малеол на ляв голям пищял с разтягане и навяхване на ставните връзки.Вещото лице е посочило ,че най-вероятния механизъм за получаване на такава травма е индиректен – рязко огъване на стъпалото встрани ,което води до трайно затруднение движението на ляв долен крайник за срок около 2-3 месеца ,при обичаен ход на оздравителния процес.Вещото лице сочи ,че при изследване на 09.10.2020 г. се установява и недислоцирана фрактура на навикларната кост/ладиевидната /,която е възможно да не е била разчетена на направените рентгенографии /поради съществуващия отток в левия глезен /.Тази фрактура също отговаря да е в резултат на прантарна флексия ,извиване на глезена и води до трайно затруднение движение на крайника от около 2,5 месеца.Фрактурата е на такова място ,че е възможно тя да не е била отчетена и да продължават болките и оттоците в областта на това ходило .Последващото ѝ откриване не я прави втора фрактура ,а е следствие от настъпилото падане и огъване на стъпалото ,диагностицирано едва след спадане на оттока и премахване на гипсовата имобилизация.

Предвид посочената фактическа обстановка, правилен е изводът на предходната инстанция за наличие на предпоставките за ангажиране отговорността на работодателя по чл. 200 КТ, доколкото тя е обективна и може да бъде изключена само при умишлено самоувреждане на пострадалия или при извършване на работа, която не е в интерес на работодателя (решение № 218 по гр. д. № 1092/2020 г., IV г. о. ВКС). Въпреки липсата на данни за конкретно възлагане от страна на работодателя за „наместване на подложки за бъдещия товар и изследване на подложки“, работникът е действал в интерес на работодателя, като при осъществяване на дейността е претърпял вреди, които са в пряка причинна връзка с настъпилата злополука.В тази връзка неоснователно е възражението на въззивника – ответник ,че извършването на описането по-горе дейности не били сред изброените в длъжностната характеристика на ищеца длъжностни задължения и че ,изпълнявайки тези дейности , ищецът не бил проявил елементарна

съобразителност и изключително внимание ,като прецени „,че като не притежава необходимите знания и умения по специфичните дейности ,не би следвало да ги извършва „.Напротив едно от задълженията на длъжността „шофьор“ ,изброени в длъжностната му характеристика е „да се съобразява с особеностите на превозвания товар „ и да го пази ,както и „да вземе необходимите мерки за неговото съхраняване „,като спазва ЗДВП и други изброени нормативни актове . В чл. 127 от ЗДВП се сочи ,че „превозваните товари трябва :1.Да не създават опасност за участниците в движението ;2.Да бъдат укрепени и да не влачат по пътя“В този смисъл в задълженията на ищеца е било да укрепи товара ,който ще бъде качен на управляваното от него МПС ,пък в хода на производството ответникът не е представил доказателства какви точно знания и умения трябва да притежава шофьорът по тези“ специфични“ дейности за укрепване на товара ,за каквито се твърди във въззивната му жалба .

Превенцията на риска от трудова злополука при работа с машини е отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение, но ролята на работодателя е водеща. Надлежното обезопасяване на работните места и условията на труд е задължение в тежест на работодателя и включва система от мерки, само част от които се свеждат до установяването на конкретни правила за безопасност, прилагани пряко от изложените на риска негови работници и служители, след инструктаж. Видът и броят на останалите мерки, които е трябвало работодателят да предприеме, за да осигури безопасни условия на труд, е в зависимост от действащата подзаконова нормативна уредба, естеството на работата и свързания с нея производствен риск (така в решение № 159 по гр. д. № 251/2017 г., III г. о., ВКС). Още при извършеното разследване на злополуката (протокол № Ц5103-02-11 от 09.09.2020 г. на ТП НОИ Бургас) е констатирано, че лицата ,допуснали нарушения в случая са : работодателят „Диана трас 64“ЕООД и управителят на дружеството Диана Иванова,като : работодателят е допуснал нарушения на чл. 5 ал.1 и чл. 23 ал. 1 от Наредба № 12 от 03.02.2006 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро-разтоварните работи , които му вменяват следните задължения: да се разработят и утвърдят разбираемо написани за работещите правила за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд при извършване на товаро-разтоварни работи ,като за качване на и слизване от пътни превозни

средства ,контейнери ,складирани товари и други места ,свързани с товаро-разтоварните работи ,се ползват подходящи и изправни преносими стълби или съоръжения. Работодателят дължи и осигуряване на ефективен контрол и инструктаж по смисъла на чл. 12 ал. 2 ,чл. 13 ал. 1 чл. 15 ал. 1 и чл. 16 ал. 1 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд /обн ДВ бр. 102/22.12.2009 г. /. Освен това веднага след уведомяването за трудовата злополука работодателят или упълномощено от него лице са длъжни да организират разследване на обстоятелствата на злополуката –в изпълнение на чл.2 ал. 2 от Наредбата за установяване ,разследване ,регистрация и отчитане на трудовите злополуки от 21.01.2000 г.

По направеното от работодателя-ответник възражение за съпричиняване и прояване груба небрежност от страна на работника-ищец ,въззивният съд приема следното:

Съпричиняване при трудовата злополука има винаги, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Не всяко съпричиняване обаче е основание за намаляване на дължимото от работодателя обезщетение. Съгласно чл. 201, ал. 2 КТ, отговорността на работодателя може да се намали само когато пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност, т. е. проявил е липса на елементарно старание и внимание, пренебрегвайки основни правила за безопасност - когато не е положил грижа, каквато и най-небрежният не би положил при същите обстоятелства. Преценката за положената грижа е в зависимост от конкретните обстоятелства, при които е настъпила злополуката, от поведението на работника, съпоставено с доказателствата как е следвало да процедира и в резултат на кои негови действия е настъпила вредата. (решение № 60 по гр. д. № 5074/2013 г., IV г. о., ВКС; решение № 218 по гр. д. № 1092/2020 г., IV г. о.).

Настоящият съдебен състав приема за правилни и обосновани изводите на районния съд в тази връзка ,като препраща към мотивите му на осн.чл. 272 от ГПК .Не се установява по делото по какъвто и да е начин /не са представени никакви доказателства в тази насока/ ,че ищецът не е положил

грижи за здравето и безопасността си, в съответствие с квалификацията му и дадените от работодателя инструкции. От друга страна, работодателят не е изпълнил задълженията си по чл. 275, ал. 1 КТ като не е осигурил ефективен контрол по смисъла на чл. 16, ал. 1, т. 6 ЗЗБУТ за извършване на възложената работа без риск за здравето и по безопасен начин – по делото не се установява (за което свидетелства и проверката на ТД на НОС ,както и показанията на разпитаните по делото свидетели) .Работодаателят не отрича ,че не е проведен инструктаж на работника за дейността му по наместването на гумените подложки за бъдещия товар /всъщност от твърденията му не става ясно кой следва да осъществява тази дейност по обезопасяване на товара на камиона / ,не е установено да е определил отговорник/координатор на работата по обезопасяване на товара , който, освен да следи за извършването на задачата по начин, който не подлага на риск изпълнителите на задачата .Ето защо установените причини за настъпването на трудовата злополука се намират само у работодателя, при превес на приноса на допуснатите от работодателя нарушения на чл. 166, ал. 2 и ал. 3 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване, както и на чл. 16, ал. 1, т. 6 ЗЗБУТ. Затова неоснователни са оплакванията на ответника за неправилно определяне от първостепенния съд на степента на съпричиняване. Установените по делото обстоятелства мотивират съда да приеме, че липсва проявена груба небрежност от страна на работника ,поради което и въззивната жалба на работодателя се явява неоснователна .

Неоснователни са оплакванията за неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД,въведени във въззивната жалба на ищеца,тъй като въпреки всички изброени процесуални нарушения на съда ,които се изтъкват във въззивната жалба ,основното възражение е относно размера на обезщетението за обезвреда,присъдено от районния съд . Както касационният съд постоянно сочи в практиката си, справедливостта не е абстрактно понятие. Тя се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики – характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение. В случая според заключението на съдебно-медицинската експертиза установена е ,че вследствие злополуката пострадалият е получил

фисура на вътрешния малеол на ляв голям пищял с разтягане и навяхване на ставните връзки ,което увреждане води до трайно затруднение движението на долен крайник за срок около 2-3 месеца ,при обичаен ход на оздравителния процес.Доколкото ищецът е получил адекватна медицинска помощ в съответното здравно заведение ,няма данни обичайният ход на оздравителния процес да е бил нарушен и затруднението в движението на долния крайник да е продължило повече от обичайното – 2-3 месеца .

Претърпените от ищеца болки и страдания са установени със свидетелски показания на бившата съпруга на ищеца, преценявани при условията на чл. 172 ГПК. Съдът дава вяра на тези показания, тъй като отразяват преки впечатления, последователни са и вътрешно непротиворечиви. От тях се установява, че освен физическите болки, които непосредствено след инцидента са били най-интензивни, ищецът-въззивник е търпял и психически страдания – чувствал се непълноценен, тъй като била засегната способността му за полагане на физически труд и възможността му да се обслужва в ежедневието .От представените по делото болнични листи става ясно ,че ищецът не е бил в състояние да работи повече от 3 месеца – около пет ,като пред този период е бил лишен от възможността да работи и е бил в затруднено финансово положение . Недоказани оставят твърденията на ищеца ,че и до настоящия момент не може да възстанови нормалния си ход и начин на движение и продължава да има забавяне в движението си като цяло.

Отчитайки горните обстоятелства, както и преживените стрес и уплаха, възрастта на ищеца и обществено-икономическите условия в страната към момента на инцидента, въззивният съд намира, че е било определено справедливо обезщетение от първостепенния съд за претърпените от ищеца неимуществени вреди в размер от 5000 лв. .Следва да се подчертае ,че изброените във въззивната жалба на ищеца нарушения – неправилната преценка на свидетелските показания и даване вяра на показанията на свид. Х.И. /който е заинтересован от изхода на спора/;разминаването в датите в хронологията на поставянето на гипсовата имобилизация ;становището на районния съд /което не се възприема от настоящата инстанция/,че протоколът за трудова злополука имал характер на частен документ и т.н. ,не са се отразили на правилната преценка на съда относно размера на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди от ищеца ,като

настоящата инстанция счита ,че тези възражения не следва да бъдат подробно обсъждани,тъй като не променят изводите на районния съд ,които въззивният съд споделя изцяло ,препращайки към мотивите му на осн.чл. 272 от ГПК .Затова решението следва да бъде потвърдено изцяло ,поради което Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260846/10.06.2021 г. постановено по гр.д. № 480/2021 г. по описа на Бургаския районен съд .

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението на страните

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____